

da hun blev slaaet, men faldt ikke. I øvrigt blev hun fortunlet af det skete og sagde til Betjenten: „De maa jo være en Idiot.“ Saa kommer hun i Forhør, men alle de Forklaringer, der dør ere givne, kan jeg ikke trætte det høje Ting med, det vilde tage for lang Tid. Men ærede Medlemmer have faaet den første Forklaring, og De skulle ogsaa faa den sidste. Hun forklarer altsaa følgende: „Hun havde ikke Hat paa Hovedet. Det var ikke saa forfærdelig haardt et Slag, men det gjorde noget ondt“ — før var det meget. „Der kom intet Blod, og hun troede slet ikke, at der var noget Mærke i Hovedet. Hun tog sig den paagældende Aften til Hovedet nogle Gange, men der var intet at mærke. Først Dagen efter, altsaa 3. August, mærkede hun, at hun kunde „hive“ Hud af i store Strimler. Samtidig gik der nogle Haar af, og om Aftenen samme Dag mærkede hun pludselig, at det blødte i Hovedet, og hun var straks paa det rene med, at dette var som Følge af Slaget“. Hun blev foreholdt, at da hun afgav Forklaring til Rapporten, sagde hun, at der kom intet Blod. „Hun erklærer hertil, at hendes Forklaring den 7. August om, at hun ingen Mærker havde, urigtigt var fremsat, fordi Fru Sørensen havde bedt om at faa Sagen dysset ned, da hun nødvendig vilde møde i Retten. Hun fastholder, at hun har faaet Slaget i Hovedet af Politistaven, og dette Slag fik hun, medens Bommen var nede“. Dette beder jeg udtrykkelig bemærket. „Hun har ikke udtalt sig til „Social-Demokraten“ i saa stærke Udtryk som anført, og hun har navnlig ikke sagt, „at Betjenten lod sin Knippel af al Magt falde ned paa hendes Hoved“. Hun erkender, at hun har raabt „Idiot“ til Inspektionsbetjent Sørensen, men hun kan ikke huske, om dette Udtryk fremkom lige før eller lige efter, at hun blev slaaet“. — Her skal jeg i Parentes bemærke, at paa den næste Side i Forhøret udtaler Nattevagt Niels Peter Christiansen, at han, „der stod lige ved Siden af Emilie Rasmussen, hvem han genkender, med Bestemthed kan erklære og med Ed bekræfte, at hun ikke er bleven slaaet af Inspektionsbetjent Sørensen eller nogen anden Betjent, saa længe han var til Stede, og specielt ikke, saa længe Bommen var nede“. — Jeg gaar videre med Emilie Rasmussens Forklaring. Hun forklarer, at det er rigtigt nok, at der er faldet en Flaske ned i Hovedet paa hende. „Paa Forespørgsel om, naar dette er sket, erklærer Komparentinden først, at det var flere Dage efter, at hun havde væ-

ret hos Dr. Christensen, men paa Forehold af de afgivne Vidneforklaringer siger hun, at det var om Aftenen samme Dag eller næste Dag. Flasken gik ikke i Stykker, og det har hun heller ikke sagt noget om, men der var ingen Prop i Flasken, og derfor sprøjtede Indholdet ud i Hovedet paa hende. Komparentinden ved ikke, hvorvidt hun, forinden Flasken faldt ned i Hovedet, havde Saaret i Hovedet. Det kan hun ikke svare paa, siger hun, uagtet hun paa et tidligere Tidspunkt med Bestemthed har udtalt i Retten, at hun havde Saaret i Hovedet, da Flasken faldt ned i Hovedet paa hende“. Hun bliver nu foreholdt alt, hvad der taler mod hendes Forklaring, og „forespurgt om det er rigtigt, at hun er bleven slaaet i Hovedet med en Politistav, eller ej. Komparentinden stod i lang Tid og betænkte sig paa Svaret. Trods lang Tids Formaning og Opfordring til at svare overenstemmende med Sandheden er det umuligt at faa et Svar paa det til hende rettede Spørgsmaal“. Hun blev da afgiven til Bevogtning, det vil sige anholdt. Den næste Dag, da hun kommer i Forhør, indrømmer hun, at det var en urigtig Forklaring, hun havde afgivet, og hun blev saa løsladt. Da Sagen blev tagen op paa ny, fastholder hun, at hun er bleven slaaet, og forklarer følgende: „Hun erklærer, at hun ved den paagældende Lejlighed fik et Slag af Inspektionsbetjenten Nr. 43, Sørensen, med dennes Stav, der ramte hende i Hovedet. Det var ikke noget haardt Slag, og det faldt først, efter at hun anden Gang havde forsøgt at komme forbi Betjenten og over Overskæringen. Sidste Gang var det, Betjenten kom til at rive hendes Ærme i Stykker, idet han fik fat paa hende i hendes Arm og hendes Kjoleærme. Efter at hun anden Gang, som bemærket, forgæves havde søgt at komme over Jernbanen, blev hun staaende rolig, og Bommen gik ned. Hun stod i Række lige ved Siden af Nattevagt Christiansen“ — det var det Vidne, hvis Vidnesbyrd jeg oplæste før, og som under Ed vil bekræfte, at hun ikke er bleven slaaet hverken af den ene eller den anden —, „og Inspektionsbetjent Sørensen gik frem og tilbage og skubbede Folk tilbage. Han havde sin Stav fremme ligesom et Par andre Betjente. De brugte Stavene til at skræmme med, og Komparentinden har ikke set, at Betjentene have slaaet nogen“ — altsaa med Undtagelse af hende selv. Dog føjer hun til, at der var en lille Pige, der stod i Nærheden af Komparentinden, og at Nr. 43 „førte sin Stav hen